

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ zvečer vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 2. Naročbina in inserati pa opravništvu „DOMOLJUBA“ Vodnikove ulice št. 2. — Naznanila se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 20.

V Ljubljani, 20. oktobra. 1892.

Letnik V.

Vdanostne izjave.

Prvi katoliški shod v Ljubljani je vzbudil med Slovenci živahno gibanje; verni katoličani se zbirajo, navdušujejo in delajo na podlagi načel katoliškega shoda, a tudi nasprotniki ne mirujejo. Slovenski liberalci dobro vedó, da je katoliški shod zanje najhujši udarec in zato rijejo in rujejo na vse strani, da bi pred svetom spravili ob veljavo prvi slov. katoliški shod. — Sklicali so poseben shod v ta namen. Zbrali so se ti liberalci v Ljubljani pri velikem kosilu s tem namenom, da bi nasprotovali skrajnim načelom, izjavljenim na katoliškem shodu. Govorili so medeno-sladko, vendar iz vsakega govora štrlelo je polno sulic namerjenih proti I. slov. katoliškem shodu. — Se vedno lažejo liberalci po svojih časnikih, da je katoliški shod napadal družbo sv. Cirila in Metoda in njih bralci so tako nespametni, da jim verjamejo, če tudi vsakdo vé, da je kat. shod priporočal družbo sv. Cirila in Metoda. — Najgrje pa je, kar so pisali slovenski liberalni časniki zoper ljubljanskega škofa. Slikali so ga kot sovražnika našega ljudstva, skušali so mu odtujiti duhovne in verno ljudstvo ter ga spraviti ob veljavo in ob vpliv.

Toda tukaj so se naši brezverni liberalci grozno zmotili. Zadeli so Maziljenca Gospodovega, zadeli so se škofa, katerega je sv. Duh postavil, da vlada cerkev božjo, zadeli so se ljubljence našega ljudstva in zato se ljudstvo vzdiguje kakor en mož; občinski njegovi možje po občinah se zbirajo v posvet ter slovesno prisegajo v imenu svojih občin zvestobo in vdanost svojemu škofu, z ojstrimi besedami obsojajo pisarenje brezverskih listov proti škofu in te izjave vrlih slovenskih občinskih predstojnikov in odbornikov so tako mogočne, da kar sapo zapirajo slovenskim liberalcem, ki so se začeli sedaj umikati, izgovarjati in zopet slepiti svoje bralce. In ni čuda, občine se

oglašajo ena za drugo; vse jasno, odločno in krepko izražajo svojo nevoljo nad lažmi liberalnih časnikov, posebno „Slov. Naroda“ in „Rodoljuba“, ki si jih izmišljujejo proti škofu. V tem smislu so se izjavile do sedaj te-le občine: Sv. Gregor pri Sodražici, Smlednik, Mavčice, Medvode, Št. Jošt nad Polhovim Gradcem, Št. Jurij pri Kranju, Predoslje, Poljane nad Škofjeloško, Studenec pri Igu, Iska vas, Motnik, Sorica, Osilnica, Gorje, Stražišče pri Kranju, Šmarije, Grosuplje, Žaljna, Kopanj, Polica, Št. Jurje, Želimlje-Golo; občini Dol in Ihan sta izvolili škofa za svojega častnega občana.

Gotovo so še druge občine, za katere sedaj mi še ne vemo, odposlale enake izjave svojemu ljubljensku škofu.

Tako je prav! Tako kažejo občine, da stojé trdno na strani svojega škofa, ki vsem najboljše želi, ki se noč in dan trudi za srečo svojih vernikov. Ni treba še posebej omenjati gorečnosti našega škofa, ki jo kaže povsod pri svojem popotovanju po deželi. Nobena pot mu ni pretežavna, noben hrib prestrm, povsod gre, obiskuje, učí, tolaži, krepí, opominja svoje verne po tarnih cerkvah in celo tudi po podružnicah. Za vsakega, ki pride k njemu, ima škof prijazno besedo, vsakemu vstreže, pomaga, kjer le more. Najmanjše krivice zoper posameznega ali zoper svoje verne sploh mu ne more po pravici nihče očitati, in zato je najhujša zloba napadati takega višjega pastirja tako podlo in surovo z lažmi in obrekovanjem, kakor to delajo slovenski liberalni listi. — Prav je, da ljudstvo samo vstaja ter obsoja take surove laži in da pred celim svetom očitno priča, da neče poslušati lažnjivih liberalcev, marveč da stojí vsikdar zvesto in vdano na strani svojega škofa. Zivele vrle katoliške slovenske občine in njih krščanski korenjaki — vrli občinski možje!

Kaj je novega po svetu?

Dežela kranjska je izgubila svojega predsednika barona *Andreja Winklerja*, ki je skoro trinajst let modro in pravično vladal našo deželo v imenu cesarjevem. Bil je svojim uradnikom vzgled pridnosti in natančnosti v službenem poslovanju, imel je za vsacega prijazno in domačo besedo, naklonjen je bil dobrodelnim zavodom, katere vsvarja krščanska ljubezen do bližnjega; sploh se mora priznati, da se je trudil storiti, kar je bilo v sedanjih razmerah mogoče. Za takim predsednikom seveda žaluje vsa dežela, ko se poslavlja od nje ter gre uživati obilne zasluženi pokoj. Dal Bog, da bi ga vžival prav mnogo let v krepkem zdravju, ker prepričani smo, da bo, če tudi v pokoju živeč, še vedno delaven za svojo domovino. — Na njegovo mesto pride iz Gradca v Ljubljano svetovalec baron *Hein*. Časniki pišejo o njem, da vleče bolj na nemško-liberalno stran, ter da le za silo govori slovensko. Mi ga seveda sedaj ne bomo sodili. Počakali bomo, kako bo pri nas deloval in potem si bomo o njem napravili svojo sodbo. Toliko pa že sedaj smemo reči, da smo Slovenci na vse pripravljeni, in da so minuli časi, ko se je Slovenec zatiral tudi v naši ožji kranjski domovini. — Dne 3. t. m. je pozdravil *cesar* poslance zbrane v delegaciji v Budapešti. Povedal je, da Avstrija živi z vsemi sosednjimi državami v prijaznosti vzlasti še z Nemčijo in Italijo, povdarjal pa je, da Avstrija mora imeti

zmiraj čvrsto in za vse pripravljeno armado. Za skupno stroške je vlada zahtevala 143 milijonov; 4 in pol milijon več kakor lani, kar se bo večinoma porabilo za armado. Mladočeški poslanec *Kim* je govoril zoper zvezo z Nemčijo in Italijo, ter priporočal zvezo z Rusijo. Ministri pa so zagovarjali zvezo z Nemčijo in Italijo. — Zborovanje je kmalu dokončano, ker se je tudi v Budapešti prikazala kolera in vsaki dan več ljudi poberē. Bati se je, da bi se kolera ne vtihotapila tudi v naše kraje, kjer že tako zelo ljudje bolehalo za grižo in vročinsko boleznijo. — Na *Dunaj* je zadnje dni prišel nemški cesar, kakor im vsako leto to navado. — Graški škof *dr. Zwierner* je obhajal 25letno slovesnost, odkar je škof v Gradcu. Slovesnosti so bile ob tej priliki zelo lepe, pričujoča sta bila v Gradcu tudi knezoškofa ljubljanski in mariborski. — Češki poslanci Češke, Moravske in Šlezije se bodo zbrali dne 1. novembra v Pragi v posvet, ali bi jim bilo mogoče skupno postopati in kako naj bi se vravnalo to delovanje. Po našem mnenju so nasprotja med strankami prevelika, in zato se bojimo, da iz te moke ne bo nič kruha. — V *Genui na Italijanskem* so imeli katoliški shod. Genuo so izbrali zato, ker je rojstno mesto Kristofa Kolumba, ki je pred 400 leti najdel Ameriko. Papež Leon XIII. so v posebnem pismu pohvalili zbrane katoličane v Genui ter jim naročali, naj skrbē, da se vedno

Listek.

Zviti Lipe.

(Črtica iz tihotapskega življenja.)

Ni bilo prijetejše gostilne na vsem Dolenjskem, kakor je bila v solninski hiši v gorjancih ob cesti, ki je peljala iz Hrvatskega na Kranjsko. V tej gostilni so seveda najbolj popivali graničarji, pa tudi drugi ljudje, dostikrat sami tihotapci. V tej gostilni, ki je precej visoko stala, odpočili so se ljudje, graničarji so pa pregledovali blago, če ni morebiti vmes kaj prepovedanega. In kedar so vse pregledali, šli so tudi oni pit, če niso imeli ravno kje zvonaj zasledovati tihotapcev. Seveda tistim pa, ki so bili na vrsti, da po hribih in soteskah zalezujejo tihotapce, se ni godilo tako dobro. Dostikrat se je kateri prehladil in posledica je bila bolezen ali pa celo smrt.

Najbolj na piki zaradi tihotapstva so imeli graničarji nekega pastirja Lipeta. Vedeli so dobro, da on tihotapi, toda pri prenašanju tobaka ga niso nikoli dobili.

S početka še mislili niso, da Lipe tihotapi, ali v neki jako viharni noči dobil ga je graničar, ko je ravno nesel veliko, jako sumljivo culo. Graničar jo je za njim ubral, pa Lipe bil je urnejši in mu je ušel. Tudi strel graničarjev ga ni zadel.

Sicer so pa Lipeta vsi prav dobro poznali, sedaj so tudi vedeli za gotovo, da tihotapi.

Ali Lipe se za vse to ni nič zmenil. Hodil je vedno v graničarsko gostilno in je bil tam najveselejši pivec.

Plačal je zmirom vse, dostikrat tudi za druge, zato ga je krčmarica rada imela in rekla, da je le tisti pošten, ki vse plača in ne ostane dolžan.

Danes prišel je Lipe zopet v gostilno. Rekel je, da je ovec pustil na Hrvaškem v varstvu nekega dečka. Lipeta se je zdelo, da je nekaj posebnega v gostilni in res je bilo. Danes dobili so novo vino in to je vse pivec zaimalo, zlasti pa graničarje, katerim je krčmarica kot stalnim pivcem, nekaj poličev zastoj dala za poskušajo.

Ker je pa danes že vse tako veselo, so tudi graničarji Lipeta med-se vzeli, čeravno mu sicer niso bili prijatelji. Nekateri so se tudi nadejali, da Lipe še kaj plača, ker on nikoli ni bil brez denarja.

Ali bila je že smola, ravno danes Lipe ni imel belica pri sebi. Mislil si je, saj morebiti jedenkrat nekaj na kredo dobim, ker sicer vedno vse pošteno plačam. In ni se motil, malo bolj prikupljivih besedij je moral krčmarici dati, pa je bilo. Graničarjem pa to ni bilo všeč.

„Kdor nič nima, ni pošten!“ oglasi se jeden in vsi so se zakrohotali in zabavljali Lipetu.

„Ali tihotapstvo nič ne nese?“ oglasi se zopet drugi.

„Toliko še zmirom, ko graničarstvo!“ odvrne Lipe.

„Koliko stavimo, da jaz jutri med deseto in dvajseto uro prenesem jeden cent tobaka iz Hrvatskega na Kranjsko. In vi vsi vkup, kar vas je, ga ne boste dobili!“

Graničarji so mislili, da se šali, pa so se mu smejali.

On pa je le ostal pri svoji trditvi.

„Če ga prenesem“, rekel je, „daste vi za jedno vedro, če ga pa ne bodem, dam pa jaz!“

bolj poživlja katoliško življenje, krščanska vzgoja mladine, posvečujejo naj se prazniki, razširjajo naj se dobri katoliški časniki, trpečim delavcem in revežem naj se stanje polajša. To želijo sv. Oče, da se obravnava na vsch katoliških shodih. O vsem tem se je govorilo in sklepalo tudi na I. slovenskem katoliškem shodu; iz tega posnamemo, da smo tudi Slovenci v Ljubljani na katoliškem shodu zborovali prav po željah sv. Očeta in zato je vse govorjenje in klevetanje proti katoliškemu shodu zlobno in gotovo proti volji papeževi. — V *Italiji* je brezbožna vlada pograbila cerkveni denar naložen v ustanovah za oskrbovanje ubogih ter je sama prevzela to skrb. A sedaj se že kažejo nasledki. Več bolnišnic je sedaj že zaprla država, ki pravi, da je zanje premalo denarja. Tako gre denar v nenasitljive župe brezbožnečev, ki vedno kričé kako ljubijo svoj narod! — *Papež Leon XIII.* bo prihodnje leto slavil 50letnico odkar je bil posvečen za škofa. Za to slovesnost se pripravljajo katoličani po celem svetu. Za to priliko bo papež razposlal med svet posebno pismo; časniki pišejo, da je bo poslal tudi razkolnikom na vzhodu, ki so že tisoč let odcpljeni od katoliške cerkve ter jih bo pozival, da naj se vrnejo nazaj v ma-

terino naročje sv. katoliške rimske cerkve. — Katoličani na *Francoskem* se že dolgo vojskujejo za versko šolo, toda brez uspeha; državne šole so šole brez Boga: duhovnik ne sme niti čez prag stopiti v državne šole. Zato sedaj katoličani po erli deželi nabirajo podpise za krščansko versko šolo, poleg tega pa plačujejo vsako leto milijone za svoje zasebne katoliške šole. Francozi naj nam bodo vzgled, da bomo tudi mi v Avstriji vsikdar in povsod zahtevali versko šolo, ker sicer bomo kmalu tam, kjer so sedaj Francozi. — V Parizu je umrl sovražnik Kristusov brezbožni Renan. Ta človek je tajil, da je bil Kristus Bog, uničiti je hotel vero v njega, a ravno s tem je vzbudil vrlih krščanskih zagovornikov, ki so branili božanstvo Kristusovo in mnoge privedli zopet v katoliško cerkev. — Na *Nemškem* hočejo zopet pomnožiti armado in sicer ob času miru za 90 tisoč mož, kar bi stalo seveda kakih 30 milijonov gold. več na leto. Za poslance, ki zastopajo revno ljudstvo bo to zopet trd lešnik. Dandanes pač največ požró troški za vojake. Države so brezbožne, ne opirajo se na Boga, zato se morajo opirati na — bajonete, ki pa veliko veljajo.

Kaj je novega po Slovenskem?

Iz Doba. (Shod katoliško-političnega društva). V nedeljo, dné 9. oktobra je priredilo kato-

liško-politično društvo javen shod v Dobu. Mnogo lepih shodov je že d. živele naše katoliško-politično društvo, a

Vsi so si udarili v roke in pogodba je bila sklenjena.

Drugo jutro bili so vsi graničarji na nogah. Povsodi so bile po vsej meji straže postavljene. Nekateri so si od veselja roke meli, ker so se veselili vedra vina, ki ga bode Lipe moral plačati. Drugi so bili zopet bolj v skrbeh in so mislili: kaj, če nas pa nazadnje le ukani, to bode večji sramota, ko škoda. Zato so skrbeli, da so bili vsak na svojem mestu ob osodepolni deseti uri.

Zdaj je bila ura deset! Vse tiho, graničarji so pazili na vsak šum. Po cesti ni nihče šel, na vsakem griču bili so graničarji. Nikjer, mislili so oni, nam ne more uiti. Čas tekel je graničarjem silno počasi.

Bilo je polu enajstih, ko zaslišijo meketanje ovac. Hitro so bili graničarji po konci, mislili so, da Lipe žene svojo čredo, pa jo je neki drugi pastir. Ali ovce so bile pa le take, kakor Lipetove, zato je graničarski nadzornik povprašal dečka, ako niso Lipetove?

„Seveda, njegove so“, odgovori pastir, „on bo kmalu za nami prišel.“

„Torej sedaj pa le pazite!“ reče nadzornik in pusti pastirja svojo pot iti.

Dolgo ni bilo nič. Zdaj pa pride voz po cesti, precej naložen.

„Stojte, kaj imate?“ zavpije nadzornik nad kmetom.

Vse so ubogemu kmetu premetali, vse vreče odvezali, deske na vozu privzdignili, toda nikjer nič. Kmet se je kar čudil, kako je to, da so graničarji danes tako natančni.

„Bog vedi, kaj se je zgodilo?“ godrnjal je, ko je naprej peljal.

Graničarji so že obupavali, ko mahoma zagledajo po cesti sem iti nekega moža. Nadzornik vzame brž daljnogled v roke. In kdo je bil — Lipe.

„Pazite, sedaj gre“, zapove nadzornik.

„Dober dan, gospod nadzornik, ali ste danes tudi vi tukaj?“ nagovori Lipe nadzornika.

„Kje imaš tobak, Lipe?“

„Je že črez mejo, gospod nadzornik.“

„Kaj?“

„Saj veste, že mora tako biti.“

„Pa kje je sedaj?“

„Tam, že malo naprej od gostilne.“

„Kako o-o?“

„Seveda tam je že.“

„Pa od kedaj vendar?“

„Kake pol ure bode od tega.“

„To ni mogoče!“

„Nič drugače ni! Pa prosim, gospod nadzornik, kedaj bodemo tisto spili, že veste?“

„Kadar hočeš!“

„No, se vam prav lepo že naprej zahvalim. Z Bogom!“ Brez najmanjšega zavitka korakal je Lipe vesel po cesti. Burka se mu je posrečila. Nadzornik je še nekoliko upal, da bodo morebiti čuvaji na cesti tobak dobili, pa tudi ta up mu je kmalu splaval po vodi.

Sramota bila je seveda večja, ko škoda. Jeden pastir proti toliko graničarjem zmagalet! Sodček naj hi že bil, toda taka sramota!

njegov shod v Dobu sme se prištevati sijajnim. Dob se je ta dan odel s praznično obleko. Ako si se bližal prijazni vasi to popoldne, pozdravljale so te lepe papežve, slovenske in cesarjeve zastave, in topiči so mogočno grmeli. Pri vходу v vas pred županovo hišo je bil napravljen lep slavolok v pozdrav mnogoštevilnim gostom. Osnovni odbor dobški, na čelu mu g. župnik in g. župan z mnogimi drugimi duhovniki in občinskimi možmi, pozdravil je odbornike katoliško-političnega društva in druge društvenike došle iz Ljubljane.

Shod se je vršil v velikih, prav okusno ozaljšanih prostorih župana B. Zarnika. Zborovališče je bilo obdano z zelenjem in zastavami. Križ in poleg križa papeževa in cesarska podoba pričali so, pod kakim znamenjem da se zbirajo udje katoliško-političnega društva.

Že davno pred določeno uro so bili prostori za zborovanje polni do zadnjega kotička; mnogo jih je moralo stati tudi zunaj zborovališča. Pričujočih je bilo na shodu nad 800 vrlih mož, udov katoliško-političnega društva in po njih vpeljanih gostov. Videli smo mnogo edličnih gostov. Počastili so s svojo navzočnostjo ta shod prečast. gg.: Jan. Oblak, dekan iz Kamnika; Tom. Kajdiž iz Moravč, Murnik, Orel in več drugih edličnih meščanov iz Kamnika.

Shodu je predsedoval društveni podpredsednik, vodja in poslanec g. Fr. Povše, ki je navzoče zbrane v tolikem nepričakanem številu iskreno pozdravil ter na to po svoji navadi zgovorno, obširno in temeljito razpravljaj gospo-

Drugi dan prišel je Lipe zopet v graničarsko krčmo in prinesel seboj tudi precej tobaka za poskušnjo.

Graničarji so bili takoj okoli njega. Nadzornik obljubil mu je, da bo brez kazni, samo če pove, kako je tobak črez mejo spravil.

„Kako sem ga črez spravil? Gospod nadzornik, tam mimo gospoda nadzornika in še štirih družih graničarjev; ravno ob polu enajstih.“

„Za božjo voljo, kako je neki to mogoče?!“

„Čisto na priprost način, ovce so ga črez nesle.“

„Kaj ovce?“

„Seveda ovce.“

„Kako vendar?“

„No, saj vidim, da se na živino prav čisto nič ne razumite!“

„Kaj praviš?“

„Čisto nič se ne razumite, vsaka ga je v volni nekaj nesla.“

„To ni mogoče!“

„Bi bili šli pa v volno pogledat. Sedaj je že prepozno!“

Sedaj bi bili graničarji, ko so morali že za vino plačati, radi zvedeli, če je vse tako res, kakor jim je Lipe pripovedoval. Vjeli so dečka, ki je takrat Lipetove ovce gnal in ta jim je povedal, da je sam pomagal Lipetu tobak za volno devati, kakor mu je pokazal. Več ni vedel.

Graničarji so morali za vino plačati in so se jezili, ko so videli, kako jih je Lipe zvedil za nos.

darske stvari, ki posebno zanimajo našega kmetovalca, ter v sklepu svojega govora pojasnoval uamene katoliško-političnega društva, ki bodo vzlasti tudi v gospodarskem oziru se trudilo, da deluje v blagor slovenskega oratarja.

O drugi točki dnevnega reda: „Prvi slovenski katoliški shod“, je govoril od navzočih burno pozdravljen g. dr. Ivan Šušteršič. Razlagal je v svojem govoru sklepe prvega slovenskega katoliškega shoda in pojasnoval, zakaj da se od strani liberalcev temu shodu toliko nasprotuje. Opisoval je nadržbeje narodno napredno ali liberalno stranko med Slovenci, ter dokazoval, da niti liberalci niso škodljivi slovenskemu ljudstvu samo v duševnem, verskem oziru, marveč tudi v gmotnem. To so slovenski liberalni deželni poslanci pokazali pri raznih prilikah v deželnem zboru; to se je zgodilo pri vprašanju gledé na legalizacijo, višjo dekliško šolo itd. Z veliko pozornostjo so poslušali navzoči ta poučljiv govor ter ob sklepu živahno pritrdjevali čvrstemu govorniku.

K tej točki se je oglasil g. Jan. Kalan, kapelan iz Dola, ter v navdušenih in prepričevalnih besedah poslušalcem pojasnoval poljudno, za kaj da se dandanes med nami gre, zakaj da sta si v nasprotju naša katoliška in liberalna stranka. Končal je g. govornik, da, kakor so nekdanj slovenski knezi na gospodarskem polju prisegli zvestobo sv. veri, tako tudi sedaj Slovenci prisegajmo zvestobo sveti veri, katere nam noben naval odnesti ne sme.

O tretji točki dnevnega reda: „O tisku“, govoril je g. And. Kalan, ter z domačo besedo pojasnoval, kako važen da je dandanes tisek, kaj zahtevamo kot katoličani in Slovenci od knjig in časnikov, katere mi plačujemo in beremo. Samo ob sebi je umevno, da tistim, kateri pišejo proti katoliški veri ali proti slovenski govoric, moramo povsed vrata zapret; a katoličanu ni dovolj, da knjiga ali časnik ničesar ne piše proti veri, on zahteva, da podlaga vsemu pisanju morajo biti nauki katoliške vere.

Časniki, ki se za najpotrebnejše, za človeku jedino potrebno ne zmenijo, taki časniki niso priporočila vredni. Hvala Bogu, da nas Slovence družba sv. Mohorja, ki bo samo letos razposlala nad 346 tisoč izvodov knjig med svet, oskrbuje z lepim berilom, in tudi sicer imamo mnogo dobrih časnikov. Take si torej vsi naročajmo, take širimo in berimo!

Pri točki: „Slučajni nasvėti“ bila je predložena in soglasno ter z navdušenjem vsprejeta ta-le resolucija:

„Na shodu katoliško-političnega društva v Dobu zbrani slovenski možje pozdravljajo in radostno odobrujejo program prvega slovenskega katoliškega shoda ter izrekajo svojo neomejeno zvestobo in globoko udanost prevzvišenemu pokrovitelju I. slovenskega katoliškega shoda, mil. gosp. knezoškofu ljubljanskemu, ter odločno obsojajo cerkvi katoliški in narodu slovenskem sovražno postopanje narodno-napredne stranke.“

Predsednik shodu, vzpodbujajoč navzoče k zvestobi

do papeža Leona XIII. in do cesarja Franca Jožefa I., sklene prelepo zborovanje.

Nato se čast. g. župnik Jan. Gerčar v imenu župnije, in občinski svetovalec g. Mih. Birk v imenu občinskega odbora iskreno zahvalita odbornikom katoliško-političnega društva in slavnostnim govornikom, ki so se potrudili od daleč ter priredili tako lepo zborovanje. — Odbor katoliško-političnega društva pa izraža na tem mestu iskreno zahvalo čast. gosp. župniku, za osnovo shoda velezaslužnemu g. kapelanu Jož. Novaku, županu B. Zarniku in njegovim občinskim odbornikom, kakor tudi vsem vrlim možem, ki so prihiteli od blizu in daleč v tolikem številu na društveni shod.

Iz Šmarija. (Shod katol. polit. društva.) Povsod so vidni vspehi I. slovenskega katol. shoda; očitni so pri nasprotnikih, a tudi pri prijateljih. Nasprotniki do sedaj v političnih vprašanih deloma razdvojeni, združili so se vsled I. slov. katol. shoda, a družijo se tudi vedno tesneje prijatelji in somišljeniki katoliškega shoda. Navdušenje za sveto stvar, ki se navadno v trenutku vzbudi, a zopet hitro ugasne, to navdušenje za načela izražena na I. slov. katol. shodu v Ljubljani se vedno še ohranjuje, vedno bolj razširja med ljudstvo in med njim utrjuje.

To se je pokazalo tudi večeraj pri javnem shodu katol. polit. društva v Šmariji pod Ljubljano. Zopet ta shod smemo zabeležiti med najlepše shode katol. polit. društva.

Odposlanci občinskega odbora pripeljali so se na vrh klanca nasproti ljubljanskim odbornikom in udom, iskreno jih pozdravili, rekoč, da si štejejo v čast, ker si je odbor katol. polit. društva izbral tudi Šmarije za svoj javen shod. Odbor naj bo prepričan, da bo našel tukaj zvestih in delavnih somišljenikov, ki bodo vsikdar čvrsto stali na strani katol. polit. društva. Dobro nam torej došli v naši občini, ki Vas je željno pričakovala! — Podpredsednik katol. polit. društva vodja g. Povše zahvali se v iskrenih besedah za prelep vsprejem ter izraža svoje veselje nad tem, da ljudstvo slovensko vedno bolj spoznava važnost političnih shodov ter zanje kaže toliko izrednega zanimanja. — Po tem prisrčnem pozdravu so se skupno odpeljali v Šmarije.

Na bližnjem griču pa so med tem odmevali topiči, s katerimi so tudi vrli šmarijski fantje razodevali svoje navdušenje za zborovanje katol. polit. društva.

Ob 3. uri je bilo zborovališče v župnijskem dvorcu že natlačeno polno; zbralo se je toliko čvrstih slovenskih mož od blizu in daleč, da jim ni zadostovalo prostorno zborovališče ter da jih je moralo mnogo zunaj ostati. — Navzoči so bili na shodu skoro v polnem številu duhovniki šmarijske dekanije, prišla sta na shod tudi gg. duhovnika z Iga. Pričujoči so bili pri zborovanju večinoma vsi župani in mnogo občinskih odbornikov iz občin: Šmarije, Grosuplje, St. Jurje, Zaljana, Polica in Kopanje, bil je torej zvrhunet evet slovenskih mož iz vse šmarijske okolice. Zborovališče je bilo po posebni skrbi preč. gosp. dekana Drobniča in njegovih duhovnih pomočnikov Fr. Gregorija in J. Šiške prav lično ozaljšano in za ta namen okusno prirejeno.

Predsednik shodu, deželni poslanec za šmarijski okraj g. Fr. Povše v lepih besedah pozdravi navzoče, povdarja važnost političnih shodov, ki imajo namen ljudstvu poučevati v vseh javnih stvareh ter posebej obširno razpravljati o deželnem gospodarstvu; našteva dohodke in troške deželne uprave, navaja vire, iz katerih dežela nabira svoje dohodke ter izraža bojazen, da bo treba novih deželnih doklad, ako se ne bo gospodarilo posebno varčno in previdno z deželnim premoženjem. Navzoči, večinoma kmetovalci, so ta govor o gospodarskih stvareh z zanimanjem poslušali in živahno odobraval.

O drugi točki dnevnega reda: o prvem slovenskem katol. shodu, je govoril gospod And. Kalan. Poudarjal je, da še ni bilo tako važnega shoda med Slovenci, odkar se zavedajo svojih dolžnostij, na katerem bi bilo zbranih toliko odličnih slovenskih rojakov iz vseh naših pokrajin. Tak važen shod zasluži, da se o njem mnogo govori, da se proučujejo njegovi sklepi, vlasti ker slovenski liberalci v svoji zaslepljenosti tako strastno napadajo te sklepe in lažljivo o njih poročajo. Podrobneje omenja odsekov za šolo, pojasnjuje, da Slovenci vsikdar in povsod zahtevamo katoliško, slovensko in ceno šolo, pojasnjuje, da na katoliškem shodu ni nikdo napadal družbe sv. Cirila in Metoda, da torej neresnico trdi vsak, kdor kaj takega trosi med svet ali ustno ali po časnikih. Pri odseku za socijalne stvari povdarja govornik, da se kaže povsod, kjer vlada liberalizem, kako liberalci sipljejo javno imetje za nepotrebne stvari, kako nakladajo vlasti kmetovalcem krivična bremena ter jim kratijo in omejujejo državljanske pravice. Priporočal je govornik k sklepu, da naj se verni Slovenci vedno tesneje družijo v katoliških društvih, ker le z združenimi močmi kot verni katoličani, vneti Slovenci in zvesti avstrijski domoljubi bodo se uspešno borili za svoje pravice proti tujim in domačim liberalcem-nasprotnikom.

O katoliški zavesti je govoril tajnik gospod Jos. Šiška. Pojasnjeval je v zgovorni in domači besedi, da je katoliški zavesti najhujša ovira največja nasprotnica — laž. Te laži se liberalci poslužujejo povsod, da uničujejo katoliško zavest, spoštovanje do cerkve in njenih služabnikov, vero v razodete božje resnice ter smešijo katol. verno življenje. — Tudi slovenski liberalci se poslužujejo vlasti po katoliškem shodu laži, s katero ovirajo razširjanje in vtrjevanje katoliške zavesti med našim ljudstvom. Na obširno govori o znani laži „Slovenskega Naroda“, o štirih škofovih okrožnicah, ter pojasni, da je blizu 300 župnijskih uradov pričs, da se take okrožnice niso nikoli izdale pod sedanjim škofom.

Ker se take laži trosijo med svet zlasti po liberalnih časnikih, zato govornik svari pred slabimi liberalnimi časniki ter priporoča navzočim poštno katoliške liste. — Komur je mar za stari slovenski program, na novo potrjen in razmeram primerno označen na I. slovenskem katol. shodu, naj skrbi, da se javno naše življenje postavi na podlago načel katoliške vere. Na tem temelju je jedino mogoče graditi slovenskemu narodu srečnejšo prihodnost. — Tudi ta govor je žel obilno, glasno pohvalo. Za tem

je predlagal č. gosp. župnik iz Št. Jurja to-le velepomembno izjavo:

Zastopniki občin: Šmarje, Grosuplje, Št. Jurje, Žaljna, Polica, Kopanje in šmarijske okolice izjavljajo dné 16. oktobra 1892 o priliki shoda katoliško-političnega društva v Šmarji, da se v svojih načelih in zahtevah popolnoma vjemajo s sklepi I. slovenskega katoliškega shoda; slovesno izjavljajo, da jih v srce bolé do zadnjih časov v Slovencih neslišani od slovensko-liberalne strani redno prihajajoči neolikani, hudovoljni in veri nasprotujoči napadi, katerih strupene pušice po besedi in tisku leté na našega prevzvišenega, premilostivega in v vsakem oziru čislana knezoškofa dr. Jakoba Missio in na našo vrlo duhovščino. Proti takim napadom zbrani najodločneje oporekajo in stanovitno oporekali bodo, dokler jih milostni Bog ohrani v pravi sv. veri!

Lepše, kakor s to izjavo, se ni mogel završiti shod katol. političnega društva v Šmarji. Najodličnejši zastopniki šestih občin so slovesno izjavili svoje soglasje s programem katoliškega shoda ter soglasno obsodili krivične napade liberalnih listov na našega prevzvišenega knezoškofa.

Iskrena hvala prečast. g. dekanu in njegovi duhovščini, vsem županom in občinskim možem, ki so se trudili, da se je shod obnesel tako sijajno.

Pogumno naprej pod zastavo katoliškega shoda! Bog je z nami!

S Koroškega, dné 15. oktobra. (Naše šole. — Družba sv. Mohorja.) Dolgotrajno, velevažno borbo za slovensko šolo bijejo že dolga, dolga leta koroški Slovenci. Zvesti si, da le verska, národna šola more vzgajati dobrih kristijanov, zvestih Avstrijanov, zavednih Slovanov, se potegujejo za šolo, ki je uravnana po zdravi pameti, — po zapovedi božji. A kako daleč smo še od takih šol, katerih bi se mogli veseliti, od katerih bi se mogli nađejati dobrega sadú. Naše šole, ne samo da so med- ali brezverske, one so tudi nemčurske! Slovenski otroci podučujejo se po naših šolah v jeziku, njim popolnoma nerazumljivem, po učiteljih, ki večinoma niti materinega jezika svojih učencev ne razumijo! Da se v takih šolah otroci le potrapajo, a ne učé za časno in večno življenje potrebnih rečij, je gotovo! — Zató se pa národne slovenske občine dolga leta trudijo, da bi postavile naše šole na jedino pravo, t. j. versko-národno podlago. Ali mogočneži branijo se na vse načine in s sredstvi, ki niso ravno vselej posebno lepa, slovenske šole. Vse poskušajo, da dosežejo le svoj namen: nemčursko šolo, v kateri potujčujejo rod za rod! Najnovejši način, kako zabranjujejo slovensko šolo je ta, da doslej dvorazredne šole razdeljujejo v slovenske in slovensko-nemške ali dvojezične šole. No, boš rekel, je dobro, dosegli ste vsaj slovenske jednorazrednice, sčasoma pridejo dvorazrednice itd. — A počasi, prijatelj! Na Koroškem ne gre tako hitro — naglica škoduje! — V šoli boče ostalo vse pri starem, kajti naši učitelji imajo že zdavno od višje strani nalog, vabiti otroke v samo slovensko-nemško, t. j. nemškutarsko šolo! Ponemčevalo se boče zanaprej, kakor se je ponemčevalo doslej — in kaj

bo konec vsega, to vé Bog! A obupamo vkljubu tem lastnim razmeram še ne; kajti naša slovensko-katoliška stvar je pravična stvar, ki mora konečno vendarle zmagati! — Razveseljivo za nas, v tužnih naših časih je, da ni slavna naša družba sv. Mohorja i na Koroškem pridobiva vedno več tál. Dasi se je pri zadnjem ljudskem štetju na Koroškem našelo samo 101.080 Slovencev, vendar stoji družba sv. Mohorja tam letos že 4708 udov, za 348 več, kakor lansko leto. Da bi le ljudje marljivo pristopali k tej za nas velevažni družbi in zlasti mladina lepe kujige rada in pridno prebirala ter se iz njih učila to, česar se v naših šolah — žal — ne učí! — Živela družba svetega Mohorja! —m—

Stajarsko, 15. okt. V Gradcu so mil. gosp. knezoškof dr. Zwerger slovesno slavili petindvajsetletnico svojega škofovanja. — Dné 10. oktobra vršilo se je v Gradcu blagoslavljanje prenovljene samostanske cerkve pri bratih-vsmiljencih. Tisto poslopje je 1615 oskrbel med Slovenci po imenu dobro znani kralj Matjáš. — Pri sv. Janu na Dravskem polju je prečastiti gospod kanonik dr. Gregore svojim volilem dajal račun o delovanju v državnem zboru na Dunaju. Za njim pa je gosp. dr. Jurtéla kot deželni poslanec za kmete v okraju Ptujskem razlagal poslušalcem, kako da se je on v družbi drugih kmetških zastopnikov v deželnem zboru v Gradcu potegoval za blagor slovenskega ljudstva. Oba govora sta bila vzprejeta z odobravanjem. Ko je mladi kmet Martin Fric kot predsednik zborovanju videl veliko zadovoljnost poslušalcev, je pač z lahkim srcem stopil na oder ter se s prisrčnimi besedami govornikoma zahvalil ter predlagal, naj bi davkoplačevalci izrekli obema poslancema zaupanje in zahvalo za težavno delovanje v korist slovenskemu kmetu. Temu predlogu so poslušalci vstregli z veseljem. — V Cezanjevih pri Ljutomeru je dné 5. oktobra hitro popoldne začelo goretí na škednju pri posestniku Rudolfu; pogorela mu je še hiša in štale. Plamen se je preselil k Murkoviču in Zadržavcu, obema vpepelil hiše, štale, škednje. Tudi Kósi je prišel ob hišo in gospodarstveno poslopje. Šola zgubila je svojo streho. Škode imajo: Rudolf za 2.000 gld., Murkovič 5.000 gld., Zadržavec 3.000 gld., Kósi 3.000 gld., šola 1.000 gld. Da je vničen živež za ljudi in za živino, pač ni treba praviti. Zgorelo je tudi nekoliko svinj. Ogenj zatóřili so baje otroci. — V Cerovecu pri Ormožu je viničar Saruga s svojo ženo odšel v dnino, a doma je ostal 4½, leta star otrok. Ta se je z žveplenkami igral pri kupu slame ter tako povzročil, da je pogorela hiša. — Jarnej Jezek v Peklu pri Poljčansk je bil nastavljen za paznika pri nekem vinogradu. Temu je Jurij Mejovšek naznanil, da bodo po noči v vinograd prišli tati krast grozdja in da torej naj pazi, a kot pomočnika za pazko se mu je ponudil še sam. Ali ko se je Jurij zvečer bližal viničariji, je Jarnej mislil, da prihajajo ovdjeni tati, vsled tega je sprožil puško ter nevarno v ramo in v oprasje zadel Jurija. Naglost pač ni dobra vsakokrat! — Karol Weiss, gostáč ali „ofer“ v Póđovi je svojej ženi zarezal vrat in jo odposlal na drugi svet. Sodil je namreč, da bo vsled tega lahko za ženo dobil kočliarico Nežo Mlakar. Toda namesto pred oltar sta oba prišla pod

ključ v Mariboru. Nauk: Karkoli delaš, delaj pametno in gledaj na konec! — V Slovenjigradu imajo vsako leto na rožnivenško nedeljo neke vrste sejem z družino. Po starej šegi se namreč tam zbirajo gospodarji, hlapci in dekile. Gospodarji si iščejo služnike, a služniki gospodarje. Gospodarji pri tej priložnosti dajajo „zadav“ ali „ar“ novim službenikom; s seboj prinašajo tudi jedila, a pijačo si kupijo kje v gostilnici. — Že zadnjič sem „Domoljubu“ poročal iz Slatine, da so pri novih občinskih volitvah vsi tamošnji „Nemci“ propadli in bodo v prihodnje z občinskim premoženjem gospodarili ljudje, ki imajo srce za vbogega kmeta slovenskega. Pri tej priložnosti bodi omenjeno še to-le: Kakor podrugod po milej domovini, tako so tudi kristjanski Slovenci na Slatini v predvečer praznika apostolov slovanskih,

sv. Cirila in Metodija, žgali krese in svoje veselje razodevali tudi s strelbo. All to ni bilo vseh „direktorjem“ na Slatini. Celó v Gradec so poslali prošnjo, naj se Slovincem prepové, s strelbo razodevati veselje zavoljo tega, ker sta sveta brata Ciril in Metodij naše predstariše učila krščanski nauk, ker sta s pomočjo domačega in ljudstvu razumljivega jezika mladino učila brati in pisati. S takim ravnanjem so slatinski „Nemci“ prebivalcem po občinah odpirali oči, da je celo revež v najbolj zapuščenjej koči lahko spoznal, da so nemški „liberalci“ sovražniki krščanstva in slovenstvu. — V Studenicah pri Poljčanah niso imeli v sedmih mesecih nobenega mrliča, na Skomarji pri Vitanji tudi nikdo ni vmrl od dné 18. decembra 1891 in do dné 14. septembra letos.

Cerkev in šola.

Katoliška zavest slovenskega delavca.

Prejeli smo z Jesenic na Gorenjskem dopis iz rok slovenskega delavca, ki nam spričuje, kako živa je katoliška zavest med našim ljudstvom in kako dobro razumevajo pomen katol. shoda. To pismo se glasi: „Z veseljem prebiramo slovenske katoliške časnike, ki nam poročajo, kako krepko se razvija katoliško prepričanje in življenje tudi med Slovenci. Po našem mnenju so pravi zavedni Slovenci le oni, ki vedo, da je nam v prvi vrsti potreba pravega živega katoliškega prepričanja, katerega se nikdar ne smemo sramovati marveč ga moramo nevstrašeno in povsod kazati pred svetom. Tak mora biti vsak Slovenec, ako hoče veljati za pravega rodoljubnega Slovenca. To mislim, da zahteva že zdrava pamet. Radi smo čitali, kako lepo se je to versko prepričanje slovenskih veljakov in narodnjakov kazalo letos na I. slovenskemu katol. shodu v Ljubljani. V duhu z vami smo tudi mi nižje ljudstvo z veseljem pozdravljali ta shod, ki se je tako slovesno dovršil vsem Slovincem na čast in korist.

Zalibog, da ima naša lepa slovenska domovina tudi dosti takih sinov, katerih srca so okužena po tujem liberalizmu. Taki so sicer tudi katoličani toda le na papirju in delajo sramoto svojemu katoliškemu imenu.

Ti brezvestni liberalci sedaj z blatom ometavajo prvi slovenski katoliški shod in z ognjem grdih lažij obrekujejo našega nam vsem milega in dobrega škofa Jakoba ter z ostudnim pisarjenjem jemljejo čast in spoštovanje naših vrlih duhovnov. Te krivice, ki se godé našemu škofu in duhovnom od strani slovenskih liberalcev dan na dan, tudi nas verne Slovence ranijo v srce, zato ne zamerite, da tudi jaz priprost delavec danes prvič primem pero za časopis ter da pred vsem slovenskim svetom izrokam grajo v imenu vseh tukajšnjih poštenjakov nad takim ostudnim ravnanjem slovenskih liberalcev. Prečastitemu škofu, duhovnom ter vsem napadanim enakega mišljenja možem pa izrekamo vdano sočutje in ljubezen. Dokler mi mazinec miga — dokler duša je v teles, — naj se vedno boli

vžiga — ta ljubezen, dar nebes! — Nam katoličanom so škofje in duhovni kakor angelji poslani iz nebes, da nas vodijo po težavnem potu v našo nebeško domovino. Zato se pa mi svojih duhovnov ne oklepamo le s prijaznimi besedami in z od dela vtrujenimi rokami, marveč z dušo in telesom; s celim srcem, ker smo prepričani, da so ti naši najboljši, najzvestejši prijatelji. „Slovenec sem, Slovenec sem, tako je mati djala, ko me je dete pestovala“, tako se mnogokrat prepeva lepa slovenska pesem; toda ta slovenska mati je tudi mnogo, mnogokrat dejala: Sin moj, Boga se boj in njegove duhovne vselej spoštuj; védi, da kdor duhovne zaničuje, temu jih na zadnje primanjkuje, kakor pravi star pregovor. Tako je mene mnogokrat učila moja mati; tako je učila slovenska verna mati mnoge, ki sedaj z blatom ometavajo najsvetejše stvari. Ti lažjivi preroki se nam vsiljujejo kot voditelji in učitelji, a oni so le mučitelji naši in naših mater in najbrže tudi svojih, kajti slovenske matere so pobožne in iskreno vdane svoji sveti veri.

Mi pa hočemo ostati pravi narodnjaki; ponosno in trdno kakor naš Triglav hočemo stati na strani svojega škofa in svojih duhovnov ter se boriti za našo sveto vero, od katere upamo, da nas bo pripeljala v lepšo, večno domovino!

Tako sodi, tako govori, tako piše, tako živi pošten slovenski delavec, tako misli slovensko verno ljudstvo spleh. — Mi nismo razen slovničnih oblik nič spreminjali na tem pismu in zdi se nam, da iz nespremenjenega dopisa tem lepše odseva lepo, čisto srce poštenega delavca željevih rôk. To je odmev pristnega vernega Slovenca, kakoršnih nam mili Bog daj in obrani na tisoče in stotisoče!

Podoba iz življenja.

(Dalje.)

43. Dedščina.

Na kolodvoru v nekem gorenjskem mestecu vstavil se je vlak za nekaj minut. Mnogi popotniki so izstopili,

in na njihova mesta hiteli so v vozove drugi. Vlak je kmalu zopet oddrdral in kolodvor se je polagoma zopet izpraznil. Popotniki razšli so se na različne kraje. Le dve osebi sta hodili še semtertja. Mlajši, kacic 25 let star, bil je bolj gosposko oblečen in se je mogočno oziral semtertja. Ali vendar ni zapazil v kotu stoječega starega moča. Ta pa, čeravno je bil že star, je opazil mladeniča. Sel je k njemu in ga ogovoril: „Prosim, gospod, ali ste vi morebiti Anton Kečak.“ „Da, jaz sem“, odgovori mogočno mladenič, „in vi ste, kakor se mi zdi, Andrej?“ „Da, tako je, gospod!“ odvrne mu ta.

„Všeč mi je, da ste prišli, mislil sem že, da vas ne bode, s tem bi se ne bili meni prav nič prikupili,“ reče samozavestno mladenič.

Andrej je molčal na te besede in pokazal gospodiču voz, na katerem bi se peljala na Korenovo.

„Ali je tak moj voz?“ reče jezno gospodič, „na tem vozu bom kakor kak romar, pa ne kot bogat posestnik.“

Mladenič, katerega imamo pred seboj, bil je pred malq dnevi reven pisar pri nekem odvetniku v Trstu. Vsi, ki so ga poznali, trdili so o njem, da je pohleven in pameten mladenič. A zakaj je sedaj tak? Vzrok je tale: Iz nekega mesta na Gorenjskem došlo mu je od notarja pismo, da je njegov stric, katerega on sicer ni poznal, pa vendar vedel, da je jako bogat in da živi nekje na Gorenjskem, umrl in njemu vse svoje premoženje volil. Koncem pisma dostavil je notar, naj kmalu pride tja in si ogleda Korenovo, katero mu je bil stric zapustil. Seveda je zaradi tega postal popreje pohlevni mladenič ošaben in samosvesten. Zidal je zlate gradove v bodočnost in premišljeval, kako bode zapravljaj svoje premoženje. Takoj se je odpeljal in prišel na kolodvor v K. . . , kjer je našel Andreja.

Po dvehurni težavni vožnji pripeljala sta se na Korenovo, kjer je bil njegov rajni stric gospodaril.

Andrej peljal je novega gospodarja v sobo, ki je bila sicer čedno, pa bolj starinsko opravljena. „Tukaj, v tej sobi prebival je vaš rajni stric in tudi umrl.“ S temi besedami pokazal je Andrej novemu posestniku sobo. „No, čuden okus je moral imeti stari možiček, jaz slabejše sobe še nisem videl v svojem življenju!“ reče prevzetno gospodič. „Vendar“, reče Andrej, „ni nobene boljše sobe v hiši, in če vam ta ne bode všeč, pač ne vem, kje da

se bode nastanili?“ „Kaj jaz da bi tukaj stanoval; no, za tako neumnega me menda pač ne bode imeli? Jaz bom ta jazbečev brlog takoj prodal in šel v Trst; to je kraj, ki mi je všeč, tam bodem jaz svoje premoženje užival.“

„Kaj, to posestvo bode prodali, kjer je vaš stric najrajše bival? Ko bi vaš stric to zvedel, gotovo bi se šel v grobu preobrnil! In kam pojdemo mi stari posli?“ govori globoko užaljeni Andrej.

Zloben smeh in krohot mogočnega mladeniča odzval se je temu svarilu. „Le pustite me z vašim tarnanjem pri miru,“ reče, „kaj je mneni vse to mar, le pripravite brž kosilo in voz, da se bodem odpeljal k notarju. Čim preje sem iz tega brloga, tem boljše je!“

Vsi posli so godrnjali in nevoljni stregli nehvaležnemu dediču. Kosilo je bilo sicer, kakor je gospodič trdil, neprebavljivo in vino kislo, vendar je vse snedel in spi, ker je bil precej lačen.

Po kosilu sta se vsedla z Andrejem v voz in se odpeljala k notarju. Ko sta se že precej časa peljala, zadelo se je gospodiču Antonu, da se peljeta po isti cesti nazaj, kakor zjutraj sô. In kmalu zagleda pred sabo kolodvor. „Kaj se bodemo sedaj še po železnici morali voziti?“ vpraša Anton.

„Da, in sicer vi sami!“ reče Andrej s takim glasom, da se je gospodič nehoté stresel. „Vi sami se bode sedaj vozili, pa ne k notarju, ampak k vašemu odvetniku v Trst, če vas bode še hotel! Vedite, jaz sem vaš stric, ki pa še nisem umrl! Slišal sem večkrat o vas, da ste pohleven in vzgleden mladenič, zato sem vas sklenil za dediča postaviti. Vendar sem vas hotel o vaših lastnostih poprej poskusiti, ker ste pa svojo skušnjo tako slabo prestali, ušla vam je sreča, kakoršna vam morebiti nikdar več zasijala ne bode!“ S temi besedami dal mu je stric nekaj denarja, s katerim so bili stroški za vožnjo poplačani, nato se je obrnil in odpeljal sam nazaj proti domu.

S kakšnim srcem se je vozil Anton v Trst, ne vem; menda ni bil tako vesel, kakor poprej, ko se je peljal iz Trsta. In v pisarno menda tudi ni tako prevzetno zopet stopil, kakor jo je bil zapustil. Prišel je v Trst s praznim žepom in — dolgim nosom. Skušnja ga je izučila, da se ne sme šopiriti s tem, kar še nima v rokah.

Razne novice.

(Častni dnevi kranjskega mesta.) Iz starodavnega mesta Kranja se nam poroča o prekrasni slavnosti, katera ostane v neizbrisnem spominu vsem meščanom, ki so ji bili priče in bo z zlatimi črkami zapisana v zgodovini kranjskega mesta. Prevzvišeni gospod knezoškof ljubljanski, ki so 2. oktobra posvetili vso prenovljeno podružnico svetega rožnega venca, so 9. okt. ob prav ugodnem vremenu posvetili po neumornem trudu preč. gosp. mestnega župnika in dekana Mežnarca od zunaj in znotraj jako okuano prenovljeno veličastno mestno farne

cerkev, ki je najlepši božji hram iz gotične dobe na Kranjskem. — Vsprejem, katerega so priredili meščani svojemu škofu, bil je nad vse sijajen in priserčen. Mesto je polnalo v brezbrojnih zastavah in zvesti tolmač srčnih čutil kranjskega mesta, blagorodni g. župan Šavnik, pozdravil je v iskrenih, ganljivih besedah prevzvišenega gosp. knezoškofa. Zvečer pa je krasna rasavitiljava celega mesta s sijajnim bliščem tisočerihih tihih lučic glasno izražala verno udanost vrlih kranjskih meščanov do njihovega škofa. In ta velika naka manifestacije

ni mogla preprečiti nobena še tako silna in nadležna protiagitacija. Z zares elementarno silo dali so kranjski meščani pred celim svetom dušek svojemu katoliškemu prepričanju, ker so na tako izvrreden način pokazali verno udanost svojo škofu svojemu ter s tem slovesno izrekli glasen protest proti postopanju poslanca svojega, g. dr. Ivana Tavčarja, ki v deželni zbornici in drugod pri vsaki priliki z neslanimi, nedostojnimi in brezobzirnimi opazkami kaže svoje nasprotstvo proti prevzišenemu g. kuzoškofu ljubljanskemu in proti načelom, katera zastopa. Kranjsko mesto postopanja svojega poslanca ni moglo huje obsoditi in ni moglo lepše, krepkeje in slovesneje izraziti svoje udanosti škofu svojemu, kakor z veličastnim svojim sprejemom, katerega mu je priredilo in tudi sebe meščani niso mogli bolj počastiti, nego so to storili v svojih častnih dneh. Zato slava kranjskim meščanom! Čast in slava mestu in dičnemu tolmaču njegovih čutil, g. županu!

(Na sv. Višarjih) končale so se letošnje romarske slavnosti dne 2. oktobra, na rožnovensko nedeljo, s slovesno službo božjo. Ta dan bilo je na gori okoli 3000 romarjev. Dne 26. septembra prišel je na Trbiž zadnji letošnji romarski vlak s Štajerskega in Spodnjega Koroškega z nad 850 udeleženci. Vkupe je prišlo letos na sv. Višarje — od 26. maja do 2. oktobra — okoli 40.000 romarjev in tujecev.

(Misijon.) Iz Sorice se nam piše: Od 25. septembra do 2. oktobra sta pri nas vodila sv. misijon veleč. oo. iz Jezusove družbe, P. Fran Doljak in P. Mihael Tomazetič. Udeležba ves čas sv. misijona čez nado obilna. Obhajanih je bilo nad 1100. Bog daj mnogo duhovnega sadu ter povrni blagima gg. misijonarjema obilno, goreče in vneto delovanje.

(Nesreča v idrijskem rudniku.) Iz Idrije piše se nam: Grozna nesreča dogodila se je 10. oktobra v našem svetovnoznanem rudniku. Dva zidarja, po imenu Kavčič in Keržišnik, delala sta popoldne na tretjem polju (Mittelfeld) Frančiškovega jaška, okoli 140 metrov globoko pod zemljo v novem rovu, katerega so v to svrhu kopali, da bi postal najkrajša pot okoli jaška v glavni rov. Bilo je okoli treh popoldne. Omenjena dva delavca kopala sta v novem rovu, potem pa potegnila leseno bruno izpod oboka rovovega, da bi potem zazidala oni prazni posredek v oboku. V tem hipu se odtrga iz praznega posredka plast peščenika in zasuje oba delavca. Njiju pomagača — dva mlajša delavca — odtegnila sta se nesreči le s tem, ker sta kratko pred nesgodo šla iz rova proč na polnilni prostor pri jašku. Brž, ko se je dogodila nesreča, podali so se gg. rudniški uradniki, jamski predstojnik Brož in oskrbnika Koschin in Bloudek v jaček na lice nesreče in so se pod vodstvom njihovim ukrenila vsa sredstva, da bi se smrti otela ponesrečenca. Toda vključ trudu in vsem naporom na pomoč prišedših drugih delavcev nista se do bila živa! Okoli sedme ure zvečer potegnili so iz porušnega rova Keržišnika in uro pozneje pa drugega ponesrečenca — Kavčiča! Oba sta se zadušila v pesku, ki

ju je zasul, ker sicer ni bilo videti na njima nikakega drugega telesnega poškodovanja. Keržišnik bil je samec, a Kavčič pa oženjen in oče jednega otroka.

(Župan, ki bi rad sezigal mrliče.) Pri shodu županov velikovškega okraja se je na predlog prevaljškega župana Mayerja sklenilo vlado prositi, da bi dovolila mrliče sezigati, kedar bi prišla kolera, češ, da bi se potem bolezen manj širila. „Mir“ pristavlja tem besedam: Čudimo se, kako so mogli župani pritrditi takemu nasvetu. Seziganje mrličev je bila poganska šega. Naši pobožni Slovenci v to norčijo že ne bodo dovolili.

(V trebanjski župniji) se širi griža. Bolnikov in mrličev imamo veliko. Včasih so umirali za grižo otroci, a zdaj pa vse brez razločka v starosti po 12, 20, 40, 60, 70, celo 80 let. Meseca septembra je bilo mrličev skupaj 26, griževih 19. In do 8. oktobra pa smo jih pokopali griževih 12, 2 pa sta se ubila. Antonu Špeliču, hlapcu iz šentrupeške župnije, ki je nakladal „švelarje“ na voz v ponikovski hosti, je spodrsnilo in padel mu je na sence „švelar“ ter ga ubil. Matija Ozimek, polzemljak na Vrhtrebnjem, je pa vozil gnoj. Zvrnil se je nanj voz in našli so ga mrtvega pod vozom. Nagle in neprevidne smrti reši nas, o Gospod! — Letino imamo slabo. Črv na polju in toča po vinogradih, zlasti po Zavrhu, Lipniku, Ažendolu, Arnberku, Roviščah in Gradišču, sta naredila veliko škode. — Naša železnična proga od St. Lorenca do Dol. Ponikey, katero je prevzel podjetnik Emil pl. Malberg, se pridno gradi.

(Zahvalni dar rakitniških pogorelcev za dobrotnike.) S Pivke se nam piše 11. oktobra: Danes je bila v rakiški kapeli sveta maša za vse dobrotnike, ki so z obilnimi darovi pomagali ondotnim pogorelcem, da so si svoja pohištva zopet postavili, in v zahvalo Bogu, da se pri zidanju ni zgodila kaka nesreča. Pred sveto mašo je priporočil mašnik zbranim sosedom, naj molijo za dobrotnike, naj hvalijo večnega Boga in svojo hvaležnost naj kažejo in pričajo s tem, da bodo tudi oni radi pomagali revežem, kadar si opomorejo in slišijo, da se je kje prigodila enaka nesreča. — Vas je zdaj večinoma jako lepo in trdno pozidana. Dasiravno je bila zima huda, pomlad neokretna, in so se ljudje premraženi in mokri morali potikati po nezavarovanih prostorih mej novim mokrim zidovjem, je bilo zdravje v Rakitniku vedno povoljno, bolje ko v sosednih vaseh.

(Spominska plošča v Krškem — Valvazorju na čast.) Občinski odbor je sklenil, prihodnje leto napraviti spominsko ploščo slavnemu kranjskemu zgodovinoписcu Valvazorju, ki je leta 1693, torej pred 200 leti, septembra meseca umrl v lastni hiši v Krškem. — Ob enem je sklenil ondotni srenjski olupševalni cdsek, pokojnemu Martinu Hočevarju postaviti spomenik.

(Iz Dubice bosenske) se nam piše: Grda navada, da se kradejo neveste, tukaj še ni izginola. Brat tukajšnjega posestnika Filipa Pan'ća si je izpresil nevesto blizu Dubice. Ker je pa tu navada, stariše in znance nevestne bogato obdarovati, predno vzame nevesto seboj in ker mu je manjkalo noveev, pomagal si je na drug način. Dogovoril se je s tovariši, kako jo vkrasti. Nekoga večera pride

ženin s tovarišem v hišo k starišem in ondukaj se prijazno pogovarjajo. Mej tem pa odvedeta ženinov brat in njegov pomagač nevesto in njeno blago iz pritlične sobe in ubeže ž njo. Vasovalca sta se kmalu potem poslovila. Ves razjarjen je čakal s sekuro v roci oče spoznavši, da bčere ni doma, neverno bčer in tatove. A stvar se je vendar mirno izvršila. Drugo nedeljo je bila mlada dvojca že oklicana. —

(Cerkvena slovesnost na Brezjah) Preteklo nedeljo dne 9. t. m. se je vršila na Brezjah lepa cerkvena slovesnost. Premilostni gosp. prošt dr. L. Kl-futar je blagoslovil veliki križ in jabolko za zvonik nove romarske cerkve. Zbralo se je obilo vernega ljudstva, ki je z veseljem zrl, ko so potegnili mej pokanjem topičev in slovesnim potrkavanjem blagoslovljeni križ in jabolko kvišku. Nato je imel premil. gosp. prošt kratek nagovor, s slovesnimi litanijami se je sklenila lepa slovesnost.

(Družba sv. Mohorja.) Dne 5. oktobra so pričeli razpošiljati letošnje družbine knjige. V kakih 8—9 tednih, upa odbor, da bodo imeli vsi družniki knjige v rokah. Vršni se pa letos razpošiljanje tako-le: Amerikanci, razni kraji, sekovska, somboteljska, zagrebška, senjska, poreška, krška, ljubljanska, tržaška, goriška, videmska in lavantinska škofija.

(Žalostna smrt.) Na Suhi na Koroškem, kakor poroča „Mir“, obesil se je učitelj Ludovik Vagaja, ki je, kakor znano, bil tudi učitelj v Pirničah na Kranjskem. Vzrok je bil ta, da je izgubil pravdo zoper župnika g. Mat. Randl-a. Nesrečni pokojnik je v krčmi Boga proklinjal in spodkopaval kredit slovenske posojilnice na Suhi ter pravil, da si bo pri njej le župnik svoje žepo polnil, kmetje bodo pa škodo imeli. Župnik seveda na to ni mogel molčati; učitelj je zgubil pravdo, to si k sreči gual tako, da se je obesil.

(Bolezen v Mokronogu.) Pri nas v Mokronogu je bolezen griža zelo huda, okoli 80 bolnikov, umrlo jih je dozdaj 24, večinoma otroci. Dvakrat so po 4 ležali v mrtvašnici. Hudo je tudi pri sv. Trojici, huje še na Trebelnem, kjer je bilo včeraj 6 mrličev. — Trgatev je te dni, pa bomo malo nabrali.

(Iz Dobruše) se nam poroča: V naši fari že dalje časa močno razsaja griža ne le med otroki, temveč i med odraslimi. Doslej jih je umrlo 28, bolnih je še jako veliko in nekaj jih je že okrevalo.

(Iz škofovine Mariborske.) Župniki postali so č. gospodje: Jug v Smarji, Hecelj v Marenbergu, dr. Lipold pri Sv. Petru pod ss. Gorami, Stuhéc na Stranica, Čepin v Razborju pri Zidanem-mostu. Prestavljeni so č. gg. kapelani: dr. Medved v Maribor, Stolec v Zreče, Gregorec v Trebovlje, Črnc v Polzelo, Aškerc v Mozirje, Raktelj v Dobje za provizorja, Vreže za veroučitelja na ljudskeje šoli v Mariboru.

(V Hudi-luknji na Stranica) pri Konjicah je za bljuvanjem naglo umrl 31letni Janez Laznik. Ker je pa gosposka občiaskim predstojnikom ostro zaukazala, naj vsaki sumljiv slučaj nemudoma naznanijo, da potem zdravnik preiščejo, ne bi li se kje prikazovala kolera. In ob-

činski urad na Stranica je storil pametno, ako je smrt mladeničevo po brzovjki naznanil c. kr. okrajnemu glavarstvu v Celje. Odtod sta prihitela dva zdravnika, da mrliča preiščeta. Toda na vso srečo se ni bila nezara kolera. Gospoda sta v želodecu našla precejšnjo množico mišnice. Fant bi namreč moral iti k vojakom, ali vojaki suknje se je jako bal. Ves pobit hodil je okoli, še jeni ni maral. Domači so sodili, da bi menda skrivaj potil kakšno jed, vsled tega so mu nastavljali jedila, da bi vendar ne umrl za gladom. Pa mladenič je pustil vsaki jed pri miru. Naposled si je siromak sam poiskal živet podobni smrtonosne — mišnice!

(Iz Bohinja se nam piše.) Pri naši podružnici sv. Marjete v Jereki smo dobili tri nove zvonove. — Dne 18. okt. je bila v ta namen lepa cerkvena slovesnost, katere se je v kljub slabemu vremenu vdeležilo prav veliko vernega ljudstva. Zvonovi imajo lepo ubrane glasove; ljudje so z njimi zelo zadovoljni.

(Hmelj) velja v Zatežu na Češkem: blago mestu 100—110 gl., ono z dežele 90—100. gl., Ošavsko pa 55—75 gl. za 50 kilo.

(Na Dobruši) je letos bilo 1138 gostov-topličarjev, med njimi 346 Štajarcev, 228 Ogrov in Erdejcev, 119 Hrvatov, 76 Primorcev, 29 Korošcev, 20 Čebur, 19 Kranjcev; iz inozemstva bilo je: s Pruskega 16 oseb, s Srbije 8, s Taljanskega 6, po 3 s Francoskega, z Albanije, iz Afrike, 2 z Ruskega, 1 iz Azije. Dne 4. oktobra t. j. na god svetlega cesarja, se je med vročne borbe sporazdelila obleka, katero so bili oskrbeli s tistim zneskom, ki so ga topličarji skupili pri tomboli 14. avgusta.

(Pšenica 100 kilo velja) po mestih: Celje 10 gl., Ormož 7 gl., Gradec 8 gl. 15 kr., Celovec 8 gl. 15 kr., Dunaj 9 gl. 40 kr., Praga 9 gl. 60 kr., Budimpešt 8 gl. 20 kr.

(Tržna cena v Mariboru.) Pšenica 5 gl. 80 kr., rž 4 gl. 45., ječmen 4 gl. 20 kr., oves 2 gl. 80 kr., koruza 4 gl. 70 kr., proso 5 gl., hajdina 5 gl. 20 kr., krompir 1 gl. 80 kr., vse po hektolitru; kilo fižole 10 kr., leče 28 kr., graha, 24 kr. liter prosenega pšena 11 kr., jajce jedno 3 kr.

Tržne cene v Ljubljani

dne 19. oktobra.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica hktl.	6 12	Špeh povejen, kgr.	— 74
Reš.	5 22	Surovo maslo.	— 75
Ječmen.	3 96	Jajce, jedno	— 63
Oves.	2 52	Mleko, liter	— 10
Ajda.	5 77	Goveje meso, kgr.	— 64
Proso.	4 78	Telečje	— 56
Koruza.	4 50	Svinjsko	— 54
Krompir.	2 70	Koščunovo	— 36
Leča.	12	Pišanec	— 35
Graha.	10	Golob	— 15
Fižol.	8	Seno, 100 kgr.	— 06
Maslo, kgr.	— 90	Slama.	1 57
Mast.	— 68	Drva trda, 4 kub. mtr.	7 53
Špeh sveč.	— 54	„ mehka.	5

Opozarjajo se upniki Janeza Matjana iz Naklega, da mu njegova žena ničesa več ne dolguje.

zadnja cena

B. Miklauc

v Ljubljani, Špitalske ulice števil. 5.

Zaloga vsake baže

gvantnega blaga za moške in ženske

kakor tudi vse vrste koce: kovtre, srajce, jope, nogovice, svilene in cajgaste rute itd.

po najnižji ceni.

zadnja cena.

Na Najvišje povelje Nj. e. in kr. apostolskega veličanstva. Bogato oskrbljena po e. kr. ravnateljstvu loterijskih dohodkov zajamčena

XXVIII. državna loterija

za civilne dobrodelne namene

3135 dobitkov v skupnem znesku 170.000 gld. in sicer: 1 glavni dobitek s 60.000 gld. z dvema predobitkoma in dvema podobitkoma s 500 gld., 1 glavni dobitek s 30.000 gld., z 1 predobitkom in 1 podobitkom po 250 gld., 2 dobitka po 10.000 gld., 10 dobitkov po 1000 gld., 15 dobitkov po 500 gld., 100 dobitkov po 100 gld., naposled serijski dobitki v skupnem znesku 30.000 gld. — Zrebanje se bo vršilo nepreklicno dne 29. decembra 1892. — Srečka stane 2 gld. avstr. velj.

Podrobnejša določila ima igralni načrt, ki se dobiva brezplačno s srečkami pri oddelku za državne loterije, Dunaj, L. Riemergasse 7, II. Stock, in Jakoberhofe, kakor tudi po mnogih prodajalnicah. — Srečke se pošiljajo poštne proste.

Dunaj, oktobra meseca 1892. 81 6-2

C. kr. ravnateljstvo loterijskih dohodkov, oddelek državne loterije. 404 6-2

Prilodnja številka „DOMOLJUBA“ izlde dne 3. novembra zvečer.

Loterijske srečke.

Dunaj, 8. oktobra:	5.	73.	52.	28.	69.
Gradee, 8. oktobra:	78.	44.	24.	81.	63.
Trst, 15. oktobra:	62.	59.	1.	5.	39.

Gospodu lekarnarju Piccoliju

„pri angelju“ v Ljubljani, Dunajska cesta.

Podpisani javljamo s tem, da smo po Vas pripravljeno „tinkturo za želodec“ uporabili in nje zdravilno moč za želodec in ostale prebavne organe izkusili.

Na podlagi tega priporočamo to delujoče domače zdravilo vsakemu, ki bi je utegnil potrebovati.

Peter Studenaz, župnik, Canfanaro, Istra, 1891. — Mihael Bogulin, župnik Ajdovica, 1891. — Josip Černko, župnik, Vuhred, 1891. — D. Ivan Gabrielič, župnik, Gallignana, Istra, 1891. — Ivan Belec, župnik, Sv. Martin pri Alboni, Istra, 1891. — D. Anton Usmiani, kooperator in katehet, Rogosnica pri Šebaniku, Dalmacija, 1891. — D. Caproni, župnik in dekan, Levico, Tirolsko, 1891. — Ferdo Babič, župnik in kanonik, Ravnagora, Hrvaško, 1891. — F. Boncelj, župnik, Dražgoše, Kranjsko, 1891. — Jurij König, župnik, Na Vinici (Weinitz), Kranjsko, 1891. — D. Luka Raicevich, kaplan, Gjurich, Perasto, Dalmacija, 1891. — Avgust Žagar, župnik, Kupjak, Hrvaško, 1891. — Štefan Jenko, vikar, v Podkrajah, Ilirska Bistrica, 1892. — Josip Hočevar, kanonik v Novem Mestu, Kranjsko 1892. — Anton Vedral, kaplan v Lisehau pri Budejovicah, Češko, 1892. (52-5)

Javna zahvala in priporočilo.

Podpisana imela sva svoje pohištvo in druge premlenine pri „UNIO CATHOLICA“ zavarovane. Dne 22. septembra t. l. bilo je vse najino imetje vsled požara pokončano. Ravnateljstvo zavarovalnice „Unio catholica“ pustilo je škodo po ljubljanskem generalnem zastopu brzo pregledati in vestno ceniti ter je nama odškodnino točno izplačalo. Zato priporočava slavnemu občinstvu zavarovalnico „Unio catholica“ najtoplejše.

V Oirkovoah na Južnem Štajerskem, dne 11. oktobra 1892. 493 1

Matija Kovačič.

Anton Lačen.

Najnižje cene. Največji izbor.

Preobleke. Popravila.

L. Mikusch,

tovarna dežnikov,

Ljubljana, Mostni trg 15.

Podpisani usaja si prečist. delovniki, spošt. uradnikom in slav. obdinstva v mestu in na delih pripraviti se v najtrajnejše izdelovanje

duhovniške obleke
uradniške obleke (uniforme),
uradniške drž.-želez. obleke,
uradniške zas.-želez. obleke,
civilne vsakovrstne obleke

po poljubnem kroju prirejane, izdelane iz najambeno izvrstnega blaga po primeru niski ceni. Najtrajnejše blago imam vedno v zalogi. 68 (10-7) Veleposkovanjem

Ft. Cassormann

v Ljubljani, Selenburgove ulice 4.

Primerna darila!

priljubljen ali udoben

Fran Čuden,

urar,

preje **J. GEBÄ.**

v Ljubljani, Slonove ulice št. 11,

ter vabi aljudno pred. delov-
 Mine in sl. obdinstvo na ogled
 svoje **velike izborne za-
 loge najraznovrstnejših**

lepah ur, starih, srebrnih in nikelnatih, stenskih ur s nihalom, ur s stolom in ur budilnic (Weckeruhren), ur s godbo in godbenih valčkov v šilih poltiranah umaricah, raznovrstnih veritih, prstanov in uhanov.

Cene lepim uram se naslednje:

Najbolje nikelnate ure . . . od gl. 4 20 do 6 —
 . . . srebrne ure s ključem . . . 7 50 . . . 10 —
 . . . srebrne remontirane ure . . . 7 50 . . . 12 —
 . . . ure s dvojnimi oklepom . . . 9 — . . . 15 —
 . . . stane ure za dame . . . 16 — . . . 30 —
 . . . stane ure za gospode . . . 24 — . . . 100 —
 Garantiram poroko za poštenost pri meni kupljenega blaga; za zanesljivost mehanizma pa eno leto jamčim. — Cenjeni naročniki se morajo prepričati, da moje blago ni zamenjati s današnjim tovarniškim blagom, zato tema, da prodajem dobro blago za res nizke cene.
Popravila izvršujem točno in zanesljivo ter jamčim za dobro izribo. — Vnanjim naročnikom posreujem po želji s obratno pošto. 17-11 205 38 27

25. Hrabreni smeli in želje gratis in gratis

Umetne zobe in zobovja

stavlja na način, ki ne provzroči nikakih bolečin, ter opravlja vse **zobne operacije in zobna plombovanja**

A. PAICHEL,

(24)

zobozdravnik

pri Hradeckega mostu I. nadstropje.

Jos. Cotman,

pisar, lakirar in napisni slikar, 172 (10)

v Ljubljani, na Bregu št. 6.

se priporoča sl. obdinstvu v mestu in na delih v lino izvršitev vseh v njegovo stroko spadajočih del, posebej se priporoča delovanje s slikom (reprodukcijam) v svinčev in svinčevih tušnih napisov, pisnih solin, trafo in ceče slike

NOVO

NOVO

Schick M.,

specijalist na Dunaji, I. Geldschmied-

gasse št. 3, priporoča trpečim valed kile 35 (10-8)

elast. kilne pasove (Bruchbänder)

izdelane po najnovejših predpisih in najpripravnejše, kateri zabranjajo pevdanje bolečin; za enostranske porabe gl. 5 — do 8 —, za dvostranske gl. 7 — do 15 —
Za hudo trpeče (reponirbar) prav pripravni so moji elastični pasovi s premikajočim se klopčičem, enostranski gl. 4 50 do 7 50, dvostr. gl. 8 50 do gl. 15 —
 Pri naročitvah, katere se izvršijo po povzetju, označi se kakovost bolezn!

Prodajalci (ne agentje)

ki hočejo prodajati kmetijske stroje se prosijo, da pošljejo svoje naslove **Ignacijju Heller-ju** na Dunaju

2-2 II. Praterstrasse 78 41

Koverte s firmo vizitnice in trgovske račune

priljubljen
Katoliška tiskarna
 v Ljubljani.

Hišo prodaj

Franc Paulič „pri Merčniku“
 na Igu.

Hiša je pripravna za gostilno, ima pet sob, dobro klet in kašče. Poleg nje je še majhna hišica: jedno sobo in tremi shrambami.

Gospodarska poslopja so:

hlev, svinjaki; vrt s sadnim drevjem in kozolecem. Tudi podledešnica in vodnjak je na posestvu.

Natančneje pove:

17 24

Franc Paulič

na Gluhcah pri Ljubljani št. 19.

Pri nizki ceni

Ignacij Žargi

Pri nizki ceni

v Ljubljani, av. Petra cesta šte. 4

priljubljen svojo izborna zaloga **modnega manufakturnega blaga in vsake vrstnega perila**

predpasnikov, srajc itd. — Zaloga kravati, narejenih venčkov in šopkov, blaga za krojače in šivilje. — Prodaja po prav nizki ceni

zimske potrebščine

nogavice, rokavice, volno, robce, ogrinjaje, Tuzarje (multre) pošlje na željo brezplačno.